

РЕШЕНИЕ

№ 971

гр. София, 28.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-16, в публично заседание на четвърти юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Валерия Братоева

при участието на секретаря Михаела Огн. Митова
като разгледа докладваното от Валерия Братоева Търговско дело № 20221100901922 по описа за 2022 година

РЕШИ:

РЕШЕНИЕ №

гр. София, 28.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО, VI-16 състав в открито съдебно заседание на четвърти юли две хиляди двадесет и трета година, в състав:

СЪДИЯ: ВАЛЕРИЯ БРАТОЕВА

при участието на секретар Михаела Митова, като разгледа търговско дело № 1922 по описа за 2022 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 365 и сл. ГПК.

Образувано е по предявена от „П.Т.С“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. ***** срещу „Ф.Ф.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище гр. София и адрес на управление: гр. София, ул. „*****“, искова молба за установяване несъществуването на ипотечно право в полза на ответника, учредено с нотариален акт № 175, том I, рег. № 9811, дело № 160 от 2020 г. за обезпечаване на задължения на трети лица, произтичащи от договор за покупко-продажба на стоки № 228/16-ОПЛЗ.

Ищецът твърди, че ипотечно право в полза на ответника „Ф.Ф.“ ЕООД, учредено с

нотариален акт № 175, том I, рег. № 9811, дело № 160 от 2020 г. не съществувало, поради несъществуването на обезпеченото с ипотеката задължение, породено от договор за покупко-продажба на стоки № 228/16-ОПЛЗ, сключен между ответника и Т. М. М., ЕГН ***** в лично качество и в качеството □ на ЕТ „Т. М.“, ЕИК *****, „С.Х.“ ЕООД, ЕИК *****, „С.“ ЕООД, ЕИК *****, „С.Т.“ ЕООД, ЕИК *****, „Б.“ АД и В. Л. Д., ЕГН *****, тъй като към учредяването на ипотеката не бил предоставен стоков кредит на стойност 300000 лева. В договора за ипотека липсвала дата на възникване на вземането, като бил уговорен само падеж - 23.01.2021 г. Учредената договорна ипотека била нищожна и затова следвало да бъде установено несъществуването □ и съответно като последица – същата следвало да бъде заличена.

Настоящият състав, в приложение на постановено по реда на чл. 290 ГПК съдебно решение № 60143/28.07.2021 г. по гр. дело № 3830/2020 г. на IV ГО на ВКС, с което е даден отговор на процесуалноправния въпрос: задължителни необходими другари на страната на ответника ли са обезпеченият кредитор и неговият длъжник в производството по предявен от трето лице, ипотекирало свой имот, отрицателен установителен иск, че ипотечното право, учредено от ищеца в полза на обезпечения (ипотекарния) кредитор, е погасено поради погасяване на обезпеченото задължение, като е прието, че ипотекарният длъжник предявява от свое име чужди права пред съда по смисъла на чл. 26, ал. 2 ГПК, тъй като не само основава отрицателния си установителен иск на чужди възражения съгласно изричната разпоредба на чл. 151 ЗЗД, а и тъй като по този начин той неизбежно въвежда в предмета на спора по делото съществуването (респ. – несъществуването) и на основното материално правоотношение между ипотекарния кредитор и главния длъжник, по което ипотекарният длъжник – ищецът – не е страна. Затова в този случай, длъжникът по обезпеченото вземане следвало да бъде конституиран като съищец на страната на ищеца. В приложение на посоченото съдебно решение, с определение № 3353/24.10.2022 г. съдът е конституирал задължените спрямо ипотекарния кредитор лица като съищци. Това определение обаче е не отчита предмета на предявения иск и затова се явява неправилно и се налага да бъде отменено от постановилия го съд, при условията на чл. 253 ГПК.

Настоящото производство има за предмет отричане на ипотечното право, възникнало за процесуално легитимирания ответник „Ф.Ф.“ ЕООД, като в предмета му не се включва разрешаване със сила на пресъдено нещо на спор относно съществуването на обезпеченото с ипотеката вземане. Този въпрос съдът е длъжен да обсъди като преюдициален, с оглед фактите, които ищецът твърди да обуславят несъществуването на ипотечното право.

Ищецът е собственик на недвижим имот, върху който е учредена (вписана) ипотека за обезпечаване на чуждо задължение (т. нар. ипотекарен длъжник), който безспорно има правен интерес да отрече със силата на пресъдено нещо ипотечното право на обезпечения (ипотекарния) кредитор, изразяващо се най-общо във възможността, при неизпълнение от страна на главния длъжник на обезпеченото задължение, ипотекарният кредитор да насочи принудителното изпълнение и да се удовлетвори предпочтително при публична продажба от цената на ипотекирания имот, независимо от промяната на собствеността върху него и от това дали той е секвестрируем. Без съмнение с отрицателния установителен иск за отричане на ипотечното право на обезпечения кредитор, ипотекарният длъжник брани пълния обем на своето право на собственост върху имота, т. е. защитава своята правна сфера, която процесуална възможност му е дадена с общата разпоредба на чл. 124, ал. 1 ГПК. Този иск може да бъде основан както на твърдения, с които се оспорва съществуването на самото ипотечно право – предвид неговата относителна самостоятелност (например за

недействителност на ипотеката поради пороци при нейното учредяване), така и на твърдения, с които се оспорва съществуването на обезпеченото вземане, респ. – на насрещното му задължение, предвид акцесорния характер на ипотечното право. С последната възможност ипотекарният длъжник разполага, тъй като, макар той да не е страна по основното материално правоотношение между обезпечения кредитор и главния длъжник, именно изричната разпоредба на чл. 151 ЗЗД му дава възможност да противопостави на ипотекарния кредитор всички възражения (правоизключващи, правоунищожавачи, правопогасяващи), с които разполага главният длъжник. В тази хипотеза (каквата е и настоящата, доколкото несъществуването на ипотечното право се основава единствено на твърдения за липса на обезпечено задължение, породено за главните длъжници) ипотекарният длъжник не предявява от свое име чужди права пред съда по смисъла на чл. 26, ал. 2 ГПК, а предявява единствено свои такива. Същият основава отрицателния си установителен иск на възражения, които произтичат от правоотношението, от което произтичат обезпечените вземания, но които възражения изричната разпоредба на чл. 151 ЗЗД го овластява да релевира от свое име. С този иск ипотекарният длъжник упражнява свое право, а не правото на длъжника/ците по основното правоотношение, от което са породени обезпечените вземания, затова в случая не е налице хипотезата на предявяване на чужди права пред съд по смисъла на чл. 26, ал. 2 ГПК – така изрично решение № 153 от 29.12.2016 г. по т. д. № 896/2015 г., Т. К., II Т. О. на ВКС.

Няма съмнение, че ипотекарният длъжник може да обоснове иска за несъществуване на ипотечното право с възражения срещу обезпеченото вземане. Това са същите възражения, с които разполага и главният длъжник, както и да иска прихващания с вземания, които има длъжникът (чл. 151 ЗЗД). За редовното предявяване на такъв иск той следва да заяви конкретните обстоятелства, от които произтичат възраженията по чл. 151 ЗЗД. В тежест на кредитора-ответник, е да докаже обстоятелствата, поради които главният дълг е възникнал, а в тежест на ипотекарния длъжник е да докаже обстоятелствата по конкретното възражение. Възраженията по чл. 151 ЗЗД ипотекарният длъжник упражнява в собствено качество, те са негови, а не на главния длъжник и разкриват характеристиката на ипотечното право като акцесорно.

Ипотечното право обаче е и самостоятелно. Ако не се претендира установяване съществуването/несъществуването на обезпеченото вземане, което е само условие за действието на ипотеката, спрямо това главно вземане не се формира сила на пресъдено нещо, то съставлява само преюдициален въпрос, по който съдът дължи произнасяне в мотивите.

Различно е положението при предявен от ипотекарния длъжник иск по чл. 439 ГПК, с който същият цели да освободи имота си от принудително изпълнение, като оспорва самото съществуване на принудително изпълнявано право и тук няма съмнение, че главният длъжник следва да участва в производството, тъй като решението ще разреши спора за съществуване на обремененото в изпълнителен лист вземане със сила на пресъдено нещо – така решение № 93 от 17.05.2021 г. по гр. д. № 2766/2020 г., Г. К., IV Г. О. на ВКС.

Наистина основанията, на които се погасява обезпеченото задължение, са основания и за погасяване на ипотеката. Правният интерес на третото лице- собственик на имота, ипотекиран като обезпечение за чужд дълг да установи по исков ред, че обезпеченото задължение не съществува, произтича от правилото на чл. 151 ЗЗД, в т. ч. той би могъл да се позове на възражение за изтекла спрямо обезпеченото вземане погасителна давност и като

резултат така да препятства реализирането на ипотечното право (мотиви по т. 2 от ТР № 4/11.03.2019 г. по тълк.д. № 4/2017 г. на ОСГТК на ВКС, решение № 153/29.12.2016 г. по т. д. № 986/2015 г., II т. о., опр. № 457/27.09.2017 г. по ч. т. д. № 2021/2017 г., I т. о. на ВКС и др.). В този случай обаче предмет на спора е самото несъществуване на спорното материално право, по този въпрос би се формирала сила на пресъдено нещо. Ако този въпрос не се обхваща от заявения петитум, а петитумът, заявен от ищеца, е ограничен само до разрешаването на спора за съществуването на акцесорното ипотечно право – то в този случай страни в производството са единствено и само страните по договора за учредяване на ипотека („П.Т.С“ ЕООД и „Ф.Ф.“ ЕООД). Този спор не разрешава със сила на пресъдено нещо дали съществуват обезпечените вземания – в отношенията на ответника с главните длъжници такъв спор е възможно и да не съществува. Затова търсената от ищеца защита се определя от заявения петитум и в случая се ограничава до отричане на ипотечното право и не обхваща разрешаването на спор относно съществуването на обезпечените вземания. Няма съмнение, че ипотека се учредява, за да обезпечи удовлетворяването на определено вземане, по отношение на което тя има акцесорен характер. Изискването за специалност на ипотека намира проявление по отношение на обезпеченото вземане и на ипотекирания имот. Предвид акцесорния характер на ипотека, нищожността на обезпеченото вземане, респективно нищожността на източника на облигационното правоотношение /в случая договора за продажба/, чието вземане ипотека обезпечава, би довела и до нищожност на ипотека. В хипотезата на предявен от ипотекарния длъжник иск за установяване със сила на пресъдено нещо несъществуването на вземане по договора за продажба, задължените по договора лица са задължителни необходими другари, но на страната ответника „Ф.Ф.“ ЕООД. Длъжникът следва да бъде конституиран като ответник по предявен отрицателен установителен иск в случаите, когато вземането, а не ипотека, се оспорва само от ипотекарния длъжник, каквато е разгледаната хипотеза в решение № 153/29.12.2016 г. по т.д. № 896/2015 г. на ВКС, ТК, II т.о. В тази хипотеза длъжникът по оспореното вземане следва да участва в производството, тъй като решението следва да бъде еднакво за страните по материалното правоотношение.

В настоящото производство се твърди единствено и само несъществуването на ипотечното право, което съществува само в рамките на правоотношението, възникнало между ипотекарния длъжник и ипотекарния кредитор, в този смисъл осъществяването конституиране на главните длъжници като съищци в производството е в неправилно приложение на закона и следва да бъде отменено, като същите не следва да бъдат обвързани от силата на пресъдено нещо от постановеното съдебно решение, тъй като то няма за предмет обезпеченото вземане.

Ответникът оспорва иска и твърди, че на 23.01.2017 г. сключил с Т. М. М., ЕГН ***** в лично качество и в качеството □ на ЕТ „Т. М.“, ЕИК *****, „С.Х.“ ЕООД, ЕИК *****, „С.“ ЕООД, ЕИК *****, „С.Т.“ ЕООД, ЕИК ***** и В. Л. Д., ЕГН *****, договор за покупко-продажба на стоки № 228/16-ОПЛЗ, по който купувачите имали право на общ стоков кредитен лимит от 800000 лева с ДДС, в размера на който била включена и невъзстановена сума в размер на 300000 лева. С анекс № 3 към договора за продажба, „П.Т.С“ ЕООД, се съгласило да учреди договорна ипотека за обезпечаване плащането по главницата, представляваща усвоена част от кредитния лимит и на евентуални лихви.

Ипотеката обезпечавала кредитния лимит, който би могъл да бъде усвоен по всяка време по волята на купувачите. В този смисъл ипотека обезпечавала валидно задължение

по договор за продажба и не била нищожна.

В допълнителна искова молба ищецът поддържа твърденията за несъществуване на ипотечното право, включително твърди, че към датата на учредяването на ипотека следва да е бил предоставен стоков кредит в посочения размер.

В допълнителен отговор, „Ф.Ф.“ ЕООД уточнява, че с подписване на анекс № 3 към договора за продажба кредитният лимит бил уговорен в размер на 450000 лева, а ипотека била учредена за част от него в размер на 300000 лева от „П.Т.С.“ ЕООД като трето задължено лице – ипотекарен длъжник, който не бил страна по договора за продажба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение, намира от фактическа и правна страна следното:

Страните не спорят и от представения нотариален акт № 175, том I, рег. № 9811, дело № 160 от 2020 г. на нотариус Стоянова, рег. № 107 на НК, се установява, че „П.Т.С.“ ЕООД в качеството му на трето лице учредило в полза на „Ф.Ф.“ ЕООД договорна ипотека върху свои собствени недвижими имоти за обезпечаване на вземането на „Ф.Ф.“ ЕООД за част с размер от 300000 лева от главницата и законната лихва, произтичащо от договор за покупко-продажба на стоки № 228/16-ОПЛЗ от 23.01.2017 г. и анексите към него, сключен с Т. М. М., ЕГН ***** в качеството □ на ЕТ „Т. М.“, ЕИК *****, „С.Х.“ ЕООД, ЕИК *****, „С.“ ЕООД, ЕИК *****, „С.Т.“ ЕООД, ЕИК *****, „Б.“ АД и В. Л. Д., с краен срок за погасяване на стоковия кредитен лимит – 23.01.2021 г..

Видно от договор за покупко-продажба на стоки № 228/16-ОПЛЗ, сключен на 23.01.2017 г. между „Ф.Ф.“ ЕООД, в качеството му на продавач и Т. М. М., ЕГН ***** в лично качество и в качеството □ на ЕТ „Т. М.“, ЕИК *****, „С.Х.“ ЕООД, ЕИК *****, „С.“ ЕООД, ЕИК *****, „С.Т.“ ЕООД, ЕИК *****, в качеството им на купувач и В. Л. Д., в качеството му на съдлъжник, страните постигнали съгласие продавачът да продава на купувача лекарствени и/или козметични продукти, медицински изделия, медицински консумативи и/или хпанителни добавки и/или други стоки по действащия към момента ценоразпис на продавача, като купувачът следвало да заплаща стойността им отложено – в рамките на до 30 или 60 дни от получаване на стоките, в който момент се издавала и съответната фактура. За стоките с отложено плащане купувачът имал право на стоков кредитен лимит в размер на до 800000 лева, в който лимит се включвала и невъзстановена на продавача сума в размер на 300000 лева, дължима по договор за стоков кредит без погасителен план № 40/11-Ф от 03.05.2011 г. и анексите към него – т. 4.1 от договора. С анекс № 3/05.08.2020 към договор за покупко-продажба на стоки № 228/16-ОПЛЗ клаузата на т. 4.1 е изменена, като правото на стоков кредит е ограничено до сумата 450000 лева. С анекс № 4/15.04.2021 г. размерът на кредитния лимит е намален до 300000 лева.

В производството е прието заключение на съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира и въз основа на същото приема, че счетоводните записвания по търговските книги на ответното дружество, във връзка с процесния договор за покупко-продажба на стоки № 228/16-ОПЛЗ от 23.01.2017 г. са извършени в съответствие с Международните стандарти за финансово отчитане (Международните счетоводни стандарти) и Закона за счетоводството, като към дата на учредяване на договорната ипотека - 05.08.2020 г. ответникът е предоставил стоков кредит на ищите в общ размер на 455217,68 лева, формиран от предоставени стокови кредити, съответно на ЕТ „Т. М.“ в размер на 110207,71 лева; стоков кредит на „С.Х.“ ЕООД в размер на 89737,75 лева; стоков кредит на „С.“ ЕООД в размер на 132846,03 лева, стоков кредит на „С.Т.“ ЕООД в размер на 45189,43 лева и

стоков кредит, предоставен на „Б.“ АД в размер на 77236,76 лева.

Други доказателства от значение за спора не са представени.

Относно установителния иск с правна квалификация чл. 151 вр. чл. 149, ал. 2 и чл. 26, ал. 1 ЗЗД.

В Тълкувателно решение № 3 от 17.03.2021 г. по тълк. д. № 3/2018 г., ОСГТК на ВКС, е разяснено, че ипотеката е акцесорно право, което обезпечава възникнало или бъдещо парично вземане. Тя дава възможност на ипотекарния кредитор да изнесе на публична продан ипотекирания имот и да се удовлетвори от неговата цена, в случай, че длъжникът не изпълни доброволно паричното си задължение. Веднъж възникнало, ипотечното право може да бъде осъществено независимо от извършени последващи разпоредителни сделки с ипотекирания имот и преминаване на собствеността върху други лица - чл. 173, ал. 1 ЗЗД.

Ипотеката се учредява чрез сложен фактически състав, елемент от който е вписването □ - чл. 166, ал. 1 ЗЗД. Вписването има конститутивно действие, тъй като с него възникват правните последици на ипотеката. Същевременно вписването има оповестително-защитно действие. Чрез него се дава гласност на ипотечното право по отношение на трети лица и се урежда конкуренцията на права, която би могла да се породи между няколко ипотекарни кредитори по отношение на един и същ имот или между ипотекарен кредитор и последващ собственик на имота. Като акцесорно право ипотеката се погасява, когато обезпеченото вземане се погаси на някое от предвидените в закона основания - чрез плащане, прихващане, опрощаване, по давност, чрез изнасяне на имота на публична продан и удовлетворяване от цената му или при погиване на ипотекирания имот.

В случая ипотеката е учредена по взаимната воля на страните, т.е. има договорен характер като възражения за пороци на изразената в сключения ипотечен договор тяхната воля, ищецът не обективира. Ипотечният договор е едностранен, тъй като поражда задължение само за собственика на имота, каузален и консенсуален. Страни по същия са „П.Т.С.“ ЕООД, в качеството му на собственик на недвижимите имоти и „Ф.Ф.“ ЕООД, в качеството му на носител на вземанията, изпълнението на които се обезпечава чрез ипотеката. Несъществуването на ипотечното право ипотекарният длъжник обосновава само и единствено с несъществуването на обезпеченото с ипотеката вземане, което се твърди към учредяване на ипотеката да не е възникнало, тъй като ответникът и ипотекарен кредитор не бил предоставил по договора за покупко-продажба на стоки № 228/16-ОПЛЗ стоков кредит в размер на сумата 300000 лева, съответно съществувала неопределеност на частта от вземането, за обезпечаването на която била учредена ипотеката, което противоречало на добрите нрави.

Тези твърдения са от една страна по дефиниция неоснователни, а от друга страна се и опровергават от установените в производството факти. Ипотеката е акцесорно право, което възниква само при наличието на друго главно правоотношение, което да е източник (да поражда) обезпеченото вземане. Това главно правоотношение не е елемент от договора за ипотека, а предпоставка, която обуславя действието му. Главното вземане може да има паричен или непаричен характер, да е вече възникнало, но няма пречка и да е бъдещо. Каузата на ипотечния договор, т. е. непосредствената цел, поради която страните го сключват, е да бъде обезпечено удовлетворяването на кредитора за индивидуализираното вземане, което придава акцесорен характер на ипотеката. При нищожност на основаниято, от което възниква вземането, ипотеката също ще е нищожна. Най-често се обезпечават вземания, възникнали от договори, които пораждат парични задължения за една от страните,

които кредиторът се е съгласил да бъдат изпълнени на части в продължителен времеви период – заем, кредит, лизинг и други.

Когато ипотеката се учредява с договор, може да е за вземане, което все още не е възникнало или договорът да е сключен под отлагателно условие, като интересът на кредитора от обезпечаването на условни и бъдещи вземания е в това, че ипотеката има действие от реда на учредяването ѝ, а не от възникване на вземането, което обезпечават, съгласно правилото на чл. 153 ЗЗД. Възможно е с една ипотека да бъдат обезпечени повече от едно вземания, включително възникнали на различни основания, при спазване принципа на договорна свобода, на основание чл. 9 ЗЗД, при липса на противоречие със закона и с добрите нрави. Всяко от вземанията следва да бъде индивидуализирано с основание, падеж, размер и акцесорни вземания, ако такива са налице. Ипотеката е неделима, което означава, че се разпростира върху целия имот, съответно всички самостоятелни обекти, и обезпечават цялото вземане, независимо, че е възможно то е разделено между няколко длъжници или погасено частично. Ипотеката произвежда обезпечителните си последици и независимо от съотношението между цената на недвижимия имот, върху който е учредена, и размера на вземането – в този смисъл решение № 1 от 19.04.2022 г. по т. д. № 2503/2020 г., Т. К., II Т. О. на ВКС.

Това е достатъчно за извод, че ипотеката би била напълно действителна макар обезпеченото вземане към момента на учредяването □ да не е възникнало, а да има бъдещ характер. Тя ще породи обезпечителното си действие, изразено в предоставяне на ипотекарния кредитор възможност да изнесе на публична продажба ипотекирания имот и да се удовлетвори от неговата цена, в случай, че вземането възникне и длъжникът не го изпълни доброволно.

Няма пречка обезпечението да касае само част от възникналото вземане, както в случая, като това по никакъв начин не представлява противоречие с добрите нрави, както ищецът твърди. Добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1 ЗЗД са неписани морални норми с правно значение, нарушаването на които има същата правна последица като противоречието със закона – нищожност. Предоставянето на обезпечение за част от вземането, което е индивидуализирано с правопораждащ юридически факт, страни и съдържание, при посочване на конкретната частична сума, съответства на изискванията на чл. 170 in fine ЗЗД и не нарушава установените в обществото морални правила.

Разпоредбата на чл. 166, ал. 2 ЗЗД изисква обезпеченото вземане да бъде индивидуализирано от гледна точка правопораждащ го факт, размер и страни. Това в теорията и съдебната практика се обозначава с термина специалност на ипотеката. В случая посоченото изискване е спазено – обезпеченото вземане е надлежно индивидуализирано чрез правопораждащия го факт - договор за покупко-продажба на стоки № 228/16-ОПЛЗ, който е източник на задължението за заплащане на цена на доставени от „Ф.Ф.“ ЕООД на трети лица стоки, която цена по волята на страните е дължима в определен срок след предаването им. С предаване на стоките на купувачите по договора, правото на собственост преминава върху тях, а продавачът придобива вземане за цената им, която страните, в отклонение от правилото на чл. 327, ал. 1 ТЗ, са уговорили да се заплаща след изтичане на определен срок. За периода, през който купувачите придобиват собствеността върху предадените им стоки и разполагат с възможността да се разпореждат с тях в полза на крайни клиенти, продавачът кредитира купувачите с дължимата за стоките цена. Именно това вземане до конкретно посочения размер от 300000 лева, който към сключване на

ипотечния договор е частичен и с определения падеж – 23.01.2021 г., е обезпечено чрез сключената ипотека.

За действителността на акцесорното ипотечно право е без значение какъв е конкретният размер на дължимата цена на доставените стоки към момента на сключване на ипотечния договор (05.08.2020 г.) и дали в този конкретен момент продавачът има вземане за цена именно в размера от 300000 лева. Достатъчно е, че е налице главно правоотношение, което е годен да породи обезпеченото вземане източник. Никъде в ипотечния договор не е предвидено, че ипотека обезпечава еднократно предоставен стоков кредит и то към датата на учредяването □, като подобно тълкуване противоречи на естеството на главното правоотношение, което регулира продължаващи във времето отношения с предмет доставки на стоки.

В допълнение, заключението на съдебно-счетоводната експертиза установява, че към сключване на ипотечния договор – 05.08.2020 г., предоставените стоки на купувачите по договор за покупко-продажба на стоки № 228/16-ОПЛЗ са на стойност 455217,68 лева, поради което и към този конкретен момент ипотекарният кредитор е носител на вземане, което надхвърля по размер обезпеченото.

С оглед изложеното няма причина да се счита, че обезпеченото вземане с правопораждащ го факт договор за покупко-продажба на стоки № 228/16-ОПЛЗ от 23.01.2017 г. не съществува и поради това да не съществува акцесорното ипотечно право, учредено от „П.Т.С“ ЕООД в полза на „Ф.Ф.“ ЕООД, поради което и предявеният иск следва да бъде отхвърлен.

При този изход на спора, в полза на ответника „Ф.Ф.“ ЕООД се поражда вземане за сторените за производството разноси в размер на 940 лева, които следва да се възложат в тежест на „П.Т.С“ ЕООД.

Така мотивиран Софийският градски съд,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, на основание чл. 253 ГПК, определение № 3353/24.10.2022 г., с което като съищци в производството са конституирани Т. М. М., ЕГН *****, в лично качество и в качеството □ на ЕТ „Т. М.“, ЕИК *****, „С.Х.“ ЕООД, ЕИК *****, „С.“ ЕООД, ЕИК *****, „С.Т.“ ЕООД, ЕИК ***** и В. Л. Д., ЕГН ***** и прекратява производството по търг. дело № 1922/2022 г. на СГС, ТО, VI-16 състав, по отношение на тях.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „П.Т.С“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. ***** срещу „Ф.Ф.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище гр. София и адрес на управление: гр. София, ул. „*****“, иск с правна квалификация чл. 151 вр. чл. 149, ал. 2 вр. чл. 26, ал. 1 ЗЗД, за установяване несъществуването на ипотечно право в полза на ответника, учредено с нотариален акт № 175, том I, рег. № 9811, дело № 160 от 2020 г. за обезпечаване на задължения на трети лица, произтичащи от договор за покупко-продажба на стоки № 228/16-ОПЛЗ, сключен на 23.01.2017 г..

ОСЪЖДА „П.Т.С“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. ***** да заплати на „Ф.Ф.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище гр. София и

адрес на управление: гр. София, ул. „*****“, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата 940 (деветстотин и четиридесет) лева - разноси за производството.

Решението подлежи на обжалване пред Софийския апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните като в частта, с която е отменено конституирането на съищци, има характер на определение и подлежи на обжалване с частна жалба в 1-седмичен срок.

СЪДИЯ:

Съдия при Софийски градски съд: _____